Написав Артемук Мирослава
Середа, 19 березня 2025, 20:42

Так часто тебе зрозуміти не вміють,
Й від цього тобі дуже сильно болить.
Він слів звинувачень твоє серце ниє,
Й від болю гіркого душа так щемить...

Шукаєш людину...шукаєш такого,
Хто б міг обійняти без мови і слів,
Хто б міг доторкнутись до серденька твого,
І без звинувачень від болю зцілив.

Та пошуки ці на нівець життя зводить...
Шукаєш,шукаєш,й ніяк не знайдеш.
А десь там далеко,те серденько ходить,
В якому ти те,що шукаєш знайдеш.

І плаче душа у гіркому безсиллі...
І знову до Бога в хвилини ті йдеш.
Й стає тобі легше...бо зломане серце
На Божий вівтар ти тоді покладеш.

Як часто,людині,потрібна ЛЮДИНА.
ЛЮДИНА ЛЮДИНІ потрібна ЗАВЖДИ.
Повір,о душе,ти така не єдина,
Багато самотніми є в наші дні.

Так ,Бог розуміє,і Бог потішає,
Та хочеться нам,від людини тепла...
Людини,яка нас за руку тримає,
Людини,яка підняла б два крила.

Отож,коли рідні,прийнять не зуміють,
І не зрозуміють серденько твоє,
То знай,що у світі,або й у країні
Є той,хто чекає...і для кого ти Є...
Амінь.
05.03.2025р.
Артемук Мирослава